

kun er ude på at forhindre det, som alle andre vurderer er det rigtige bud på, hvordan udvidelsen kan gennemføres.

Jeg er fuldstændig enig med fru Elisabeth Arnold i, at hvis Amsterdamtraktaten falder, så stopper udvidelsesprocessen også, uanset hvad der besluttet på topmødet den 12.-13. december, og det er det, vi spiller om, hr. Holger K. Nielsen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Holger K. Nielsen siger, at man skal slås for det, man tror på. Men hr. Holger K. Nielsen tror på udvidelsen – det har vi hørt i dag – og derfor vil hr. Holger K. Nielsen anbefale et nej til Amsterdamtraktaten, som er den basis, hvorpå udvidelsen bygges. Det giver ikke mening. Derfor er jeg spændt på at høre hr. Holger K. Niensens svar til hr. Kent Kirk.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Holger K. Nielsen. Og så agter jeg at gå videre i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen fru Elisabeth Arnold, vi er jo ikke enige om præmisserne for det her. Det er sådan blevet en gængs opfattelse i det politiske establishment her i Danmark, at Amsterdamtraktaten er en forudsætning for udvidelsen. Det er den præmis, jeg anfægter. Det gør jeg. Jeg mener, den er forkert, og jeg mener også, jeg har belæg for det hos adskillige af de kloge mennesker ude omkring i verden og Europa, der snakker om de her ting. Jeg anfægter den præmis. Jeg mener ikke, at der er den tætte sammenhæng mellem Amsterdamtraktaten og udvidelsen. Jeg mener ikke, at udvidelsen går i stå, fordi man siger nej til Amsterdamtraktaten. Det er min præmis. Den er vi så uenige om. Sådan er det.

Har jeg så ikke noget at sætte i stedet for? Jo, SF vedtog på sit landsmøde en langsigtet politik – jeg skal gerne læse den op for både hr. Kent Kirk og fru Elisabeth Arnold en dag – og det, vi går efter, er naturligvis at få en genforhandling, så man får en udvidelsesstrategi, så EU under denne her traktat kan optage alle de øst- og centraleuropæiske lande. Det, vi siger, er, at arbejdet skal gøres færdigt. Vi skal have en traktat, hvor udvidelsesperspektivet er reelt defineret ud fra en sikkerhedspolitik, og som kan omfatte alle de lande, der vil være med.

Problemet er – som vi var inde på tidligere i dag – at vel kan man da starte udvidelsesforhandlingerne med alle ansøgerlandene, men man kan ikke afslutte dem under denne traktat. Så jeg synes rent faktisk, at fru Elisabeth Arnold og hr. Kent Kirk har et problem.

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, formanden har forbudt mig at tage flere korte bemærkninger, men det er fristende lige at tage en sidste replik, og så kan hr. Holger K. Nielsen jo tage korte bemærkninger til min tale, hvis han vil.

Det er jo påfaldende, at mens en del af modstanderne mod Amsterdamtraktaten siger, der er for meget Union, kan jeg forstå på hr. Holger K. Nielsen, at hans baggrund for at sige nej til Amsterdamtraktaten er, at der er for lidt Union: den skal være større, der skal være muligheder for at få hele udvidelsen på én gang. Det er det, der er sagen; men o.k., det kan vi diskutere videre, når min ordførelse er slut.

Jeg kan konstatere, at vi igen har en bred debat om EU her i Folketinget, igen for en nærmest tom sal og igen for en næsten tom presseloge – der er dog enkelte refærdige til stede, som er vågne, ja – og igen for sparsomt besatte tilhørerpladser, men det skal jo ikke beskæmme dem, som faktisk er mødt op. Det synes jeg er imponerende. Og dog er det vores generations største opgave, det er det suverænt vigtigste spørgsmål i dagens Europa, vi diskuterer.

Meningsmålinger i Danmark viser, at en del af befolkningen siger ja, en del siger nej, og en meget, meget stor del af befolkningen aner ikke, hvad de skal mene om EU-spørgsmålet, om Amsterdamtraktaten og om udvidelsen. Befolkningens viden om EU er sparsom, interessen for EU er minimal, og troen på, at EU-spørgsmål har nogen betydning for vores dagligdag, er overhovedet ikke til stede.

Der var et rundspørge for nogen tid siden, hvor et mikrofonhold gik rundt og spurgte tilfældige mennesker på gaden: Hvad betyder EU for dig? Der var overhovedet ikke nogen, der kunne finde noget som helst svar på, at EU havde haft nogen som helst praktisk indflydelse på nogen kendte forhold i deres dagligdag. Der er altså ikke megen interesse for EU-spørgsmål i den danske offentlighed. Det er de vilkår, vi er oppe imod i den danske EU-debat.

Vores generations største opgave og det vigtigste spørgsmål i dagens Europa er at hele Europa, at genforene eller forene Europa. Det er